

Sygn. akt II K 561/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2015r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Polikowska

Protokolant: Joanna Szmel

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – **Włodzimierza Leonczuka**

po rozpoznaniu w dniach: 03.09.2014 r., 22.10.2014 r. 12.11.2014 r. i 16.01.2015 r.

s p r a w y : **Z. S.**

syna E. i A. zd. B.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 marca 2014r. w J. województwo (...) kierował w ruchu lądowym samochodem m-ki (...) nr rej. (...) nie stosując się tym samym do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygn. akt II K 216/10 z dnia 26.03.2010r. posiadając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat od dnia 22.06.2010r. do dnia 22.06.2015r. oraz wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygn. akt II K 653/10 z dnia 30.11.2010r. posiadając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat od dnia 11.03.2011r. do dnia 11.03.2016r. oraz wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygn. akt II K 251/12 z dnia 21.05.2012r. posiadając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 (siedmiu) lat od dnia 21.09.2012r. do dnia 21.09.2019r.,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

I. uznaje oskarżonego **Z. S.** za winnego tego, że w dniu 29 marca 2014 roku w J. woj. (...), kierował samochodem marki O. (...) nr rej (...) po drodze publicznej mimo orzeczonych:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 marca 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 216/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt VI Ka 248/10 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 653/10 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 21 maja 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 251/12 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 21 września 2012 r. w sprawie sygn. akt VI Ka 439/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat,

tj. występku z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. N. kwotę 684 zł plus 157,32 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **Z. S.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 561/14

UZASADNIENIE

Dnia 29 marca 2014 r. oskarżony **Z. S.** w **J.** kierował samochodem marki **O.** (...) o numerze rejestracyjnym (...) po drodze publicznej, mimo orzeczonych:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 marca 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 216/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt VI Ka 248/10 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 653/10 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 21 maja 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 251/12 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 21 września 2012 r. w sprawie sygn. akt VI Ka 439/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat,

dowód:

- zeznania świadka **B. B.** k. 10-11, 49-50, 74,

- zeznania świadka **P. D.** k. 12-13, 50, 74,

- zeznania świadka **J. J.** k. 133-134,

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 marca 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 216/10 k. 20,

- odpis wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt VI Ka 248/10 k. 21,

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 653/10 k. 23,

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 21 maja 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 251/12 k. 24,

- odpis wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 21 września 2012 r. w sprawie sygn. akt VI Ka 439/12 k. 25,

Oskarżony **Z. S.** nie jest chory psychicznie w sensie psychozy ani upośledzony umysłowo. Posiada organiczne zaburzenia osobowości i zachowania ze skłonnością do odurzania się. Tempore crinimis nie miał zniesionej całkowicie ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania zarzucanego mu czynu ani pokierowania swoim postępowaniem.

dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna k. 93-97,

- uzupełniająca opinia sądowo – psychiatryczna k. 154-155,

Oskarżony **Z. S.** ma 56 lat, z zawodu jest technikiem mechanikiem maszyn, nie pozostaje w zatrudnieniu, utrzymuje się z zasiłku opiekuńczego w kwocie 520 zł, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie posiada wartościowego majątku.

Oskarżony Z. S. był uprzednio karany sądownie.

dowód: dane osobo-poznawcze oskarżonego Z. S.

k.7-8, 73

dane o karalności oskarżonego Z. S. k. 156-159, odpis wyroków k. 17, 18, 20, 21, 23, 24, 25,

Oskarżony Z. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie pamięta, aby w dniu 29 marca 2014 r. kierował samochodem wbrew orzeczonym zakazom.

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Z. S. w zakresie w jakim nie przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego Sąd ocenił jako przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu akt oskarżenia czyn. W zakresie kierowania przez oskarżonego w dniu 29 marca 2014 r. samochodem po drodze publicznej stały on bowiem w sprzeczności z zeznaniami przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków B. B. i P. D. – funkcjonariuszy Policji, którzy zauważyli oskarżonego w J. kierującego pojazdem po drodze publicznej, a następnie poddali go kontroli drogowej oraz J. J. – pasażera samochodu, którym kierował oskarżony. Ze wzajemnie korespondujących ze sobą zeznań świadków B. B. i P. D. jednoznacznie wynika, iż pełniąc służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie KMP w J., podczas patrolowania terenu J., na ul. (...), zauważyli oni oskarżonego kierującego pojazdem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który na widok radiowozu skręcił w ul. (...), a następnie wjechał na posesję nr 3, gdzie przyjechali za nim radiowozem wskazani funkcjonariusze Policji. Z zeznań wskazanych świadków wynika także, iż gdy wjechali na posesję nr 3 oskarżony znajdował się za kierownicą samochodu. W pojeździe znajdowali się pasażerowie, którzy zostali wylegitymowani, a ich dane osobowe zostały odnotowane w notatnikach służbowych. Po sprawdzeniu oskarżonego okazało się, iż posiada on orzeczone wyrokami sądowymi zakazy prowadzenia pojazdów. Z zapisu w notatniku służbowym funkcjonariusza P. D. wynika, iż pasażerami pojazdu kierowanego przez oskarżonego byli J. J. i M. L. (1). Świadek J. J. w złożonych zeznaniach potwierdził, iż jechał z oskarżonym samochodem i oskarżony po wjechaniu na podwórko został zatrzymany przez Policję oraz iż w samochodzie poza nim oskarżony przewoził jeszcze jedną osobę – nieznanego mu mężczyznę. J. J. wskazał, iż zdarzenie to miało miejsce zimą lub wiosną 2014 r. Mając na uwadze okoliczności zatrzymania oskarżonego podawane przez świadków B. B. i P. D. oraz treść zapisu w notatniku służbowym P. D., Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż w złożonych zeznaniach świadek J. J. opisał kierowanie przez oskarżonego samochodem w dniu 29 marca 2014 r.

W przedmiotowej sprawie przesłuchany został także w charakterze świadka M. L. (1). Z jego zeznań wynika, iż nie pamięta on, aby jechał z oskarżonym samochodem i aby samochód był zatrzymany przez Policję. Z treści zeznań M. L. (2) nie wynika jednakże, iż wyklucza on taką sytuację bowiem, jak podał, mógł być wtedy pod wpływem alkoholu. Skoro dane osobowe świadka M. L. (2) zostały odnotowane w notatniku służbowym funkcjonariusza Policji P. D., jako pasażera pojazdu kierowanego przez oskarżonego w dniu 29 marca 2014 r., niewątpliwie M. L. (1) musiał znajdować się w tym pojeździe. Na jego obecność w samochodzie oskarżonego wskazał świadek B. B., któremu M. L. (1) jest znany osobiście.

Walog wiarygodności Sąd przydał dowodom z dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie. Nie znalazł bowiem Sąd jakichkolwiek obiektywnych okoliczności, które nakazywałyby kwestionować ich wiarygodność.

Oskarżony Z. S. swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 244 k.k. Oskarżony bowiem dniu 29 marca 2014 roku w J. woj. (...), kierował samochodem marki O. (...) nr rej (...) po drodze publicznej mimo orzeczonych:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 marca 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 216/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt VI Ka 248/10 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 653/10 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 21 maja 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 251/12 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 21 września 2012 r. w sprawie sygn. akt VI Ka 439/12 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat,

Oskarżony Z. S. działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Wiedział, iż nie może kierować pojazdem mechanicznym nie posiada prawa jazdy i orzeczone zostały wobec niego środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, a mimo to pojazdem kierował.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod rozwagę, iż Z. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu w godzinach przedpołudniowych, poruszał się ulicami J., gdzie natężenie ruchu komunikacyjnego jest znaczne. Przewoził samochodem pasażerów. Oskarżony nie miał jakiegokolwiek ważnego powodu, aby kierować samochodem wbrew orzeczonemu wobec niego przez Sąd zakazom prowadzenia pojazdów. Z uwagi na obowiązujące zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych oskarżony nie miał prawa prowadzić samochodu, a mimo to kierował samochodem w dniu 29 marca 2014 r.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił przede wszystkim uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego. Przy wymiarze kary zgodnie z art. 53 § 2 k.k. należy bowiem uwzględnić dotychczasowy sposób życia oskarżonego, a w zależności od oceny tej okoliczności będzie ona stanowić okoliczność łagodzącą, bądź jak w niniejszym przypadku okoliczność obciążającą.

Sąd nie dopatrył się wobec oskarżonego Z. S. okoliczności łagodzących.

Przy wymiarze oskarżonemu kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Orzekając wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności w wymiarze 7 miesięcy, Sąd miał na uwadze znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, w tym także rodzaj naruszonego przez oskarżonego dobra prawnego oraz znaczny stopień jego winy.

W ocenie Sądu takie rozstrzygnięcie o karze uświadomi oskarżonemu naganność jego czynu i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez Z. S. przestępstwa. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcie to zaspokoi społeczne poczucie sprawiedliwości i będzie pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa, ukazując nieuchronność pociągnięcia sprawcy przestępstwa do odpowiedzialności karnej.

Sąd nie dopatrył się możliwości postawienia wobec oskarżonego Z. S. pozytywnej prognozy kryminologicznej. W ocenie Sądu, jedynie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania spełni wobec oskarżonego cele kary w zakresie prewencji indywidualnej. Sąd tu miał na uwadze, iż oskarżony był już wielokrotnie karany za przestępstwa, w tym za przestępstwa z art. 244 k.k. Orzeczone wobec niego kary, w tym kary pozbawienia wolności, nie odniosły w stosunku do oskarżonego żadnego skutku resocjalizacyjnego. Czynu będącego przedmiotem niniejszej sprawy oskarżony Z. S. dopuścił się w okresie próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej, za występki z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 marca 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 216/10, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 22 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt VI Ka 248/10, której wykonanie na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 09 grudnia 2011 r. w sprawie sygn. akt Ko 2878/11 zostało warunkowo zawieszona na okres 3 lat próby. Stąd należy wnosić, iż Z. S. jest sprawcą niepoprawnym, wobec którego cele kary może osiągnąć jedynie krótkoterminowa kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W toku postępowania oskarżonemu Z. S. został ustanowiony z urzędu obrońca w osobie adw. P. N.. Obrońca oskarżonego złożył wniosek o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kosztów udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu i oświadczył, iż koszty te nie zostały uiszczzone. Z tego względu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw.

P. N. kwotę 684 zł plus 157,32 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu. Zasądzona kwota wynika ze stawek minimalnych określonych w § 14 ust 2 pkt 1 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.). W przedmiotowej sprawie obrońca oskarżonego brał udział w 5 terminach rozprawy, z których dwa odbyły się w trybie uproszczonym (360 zł + 72 zł) oraz trzy w trybie zwyczajnym (3 x 84 zł).

Oskarżony Z. S. ma 56 lat, z zawodu jest technikiem mechanikiem maszyn, nie pozostaje w zatrudnieniu, utrzymuje się z zasiłku opiekuńczego w kwocie 520 zł, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie posiada wartościowego majątku. Orzeczona została wobec niego kara pozbawienia wolności. Wskazana sytuacja finansowa i majątkowa oskarżonego świadczy o tym, że uiszczenie przez Z. S. kosztów sądowych będzie dla niego zbyt uciążliwe. Z tego względu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.